

Tập thơ Vũ Hoàng Chương

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Ấm Lạnh

Yêu nhau từ thuở tóc còn buông
Một gái thơ ngây một gã cuồng
Khuya sớm vai kề vui đọc sách
Chung đèn chung cả ánh trăng xuống
Bảy tám năm mùa hoa dệt trước lầu
Năm năm thương mến rẽ càng sâu
Chia tay căn vặn lời sơn hải
Tạm biệt... ai ngờ vĩnh quyết đâu
Lòng thu cỏ rối một chiều kia
Non động dừng chân gã trở về
Chỉ thấy Chương Đài trơ gốc liễu
Bướm gầy xao xác cánh hôn mê
Là thôi! Gái thị thành kiêu bạc
Đã ấm giàu sang lạnh ước thề

Bạc Tình

Hoa trắng đầy mồ
Nào nuốt tiếng ai vừa khóc
Sương vẫn đục
Khói mơ hồ
Nhìn quanh chiều xám với tha ma
Vắng tanh ôi chiều nơi tha ma
Nhưng đâu đây ai khóc gần hay xa
Mà thảm thiết hay thu vừa nức nở
- Không không phải giọng hồn trong sắc úa
Không cũng không âm nhạc của màu phi
- Tiếng mùa thu ta lắng đã quen tai
Nhưng gió tắt mà sao còn động cỏ
Hoa lung lay vật vờ nắm hương tàn
Hay tiếng khóc dâng lên từ đáy mộ
Của muôn đời chưa nín hận lia tan
Ngậm ngùi u uất
Nào nuốt than van
Oán thương chi mà cay đắng muôn vàn
- Ta chẳng biết nhưng ai mà biết được
Chân đứng lại hồn trôi vào thuở trước
Tuồng chùng nghe thánh thót lệ người xưa
Hán Minh Phi muôn dặm đất Thuyền Vu
Tiếc cung điện Trường An còn nức nở
Ai vụng tính để cung đàn lỡ dở
Ai quên lời sai hẹn lúc chia tay
Mắt mòn trông ả Nhạn khói mây đầy
Ngậm ngùi u uất
Nào nuốt chua cay
Oán thương chi mà xương máu tràn đầy
- Sao tiếng khóc còn dâng thê thiết mãi
Bóng chiều buông đã lạnh kín tha ma
Từ cõi âm còn vắng đến lòng ta
Niềm di hận của ai người bạc mệnh
Tay run rẩy nhưng không vì gió lạnh
Bống để rơi trên cỏ nắm vàng hương
Ta vừa thấy một linh hồn mỏng mảnh
Níu vai ta đòi trả lại yêu đương

Lòng chơ vơ rùng rợn nổi kinh hoàng
Lời cay đắng tưởng vô cùng bất tuyệt
Ngậm ngùi thống thiết
Rầu rĩ thê lương
Tiếng nức nở trên vai nhường rỏ huyết
Niềm oán hận càng nghe càng rõ rệt
Ôi trăm đau nghìn tủi quá bi thương
Chiều hôm nay ta viếng mộ một tình nương

Bài Ca Bình Bắc

Kể từ đây
Mặt trời mọc ở phương Đông, ngọn ngọn lửa.
Mặt trời lặn ở phương Đoài, máu chứa chan.
Đã sáu mươi ngàn lần...
Và từ đây cũng sáu mươi ngàn lần
Trăng tỏ bóng nơi rừng cây đất Bắc
Trăng mờ gương nơi đồng lúa miền Nam
Ruộng dâu kia bao độ sóng dâng tràn...
Hãy dừng lại thời gian
Trả lời ta - Có phải
Dưới vầng nguyệt lạnh lòng quan ải,
Dưới vầng dương thiêu đốt quan san
Lớp hung phé xô nghiêng từng triều đại
Mà chí lớn dọc ngang
Mà nghiệp lớn huy hoàng
Vẫn ngàn thu còn mãi
Vẫn ngàn thu người áo vải đất Qui Nhơn?
Ôi người xưa Bắc Bình Vương
Đống Đa một trận trăm đường giáp công
Đạn vèo năm cửa Thăng Long
Trắng gò xương chất, đỏ sông máu màng.
Chừ đây lại đã xuân sang
Giữa cố quận một mùa xuân nghịch lữ
Ai kia lòng có mang mang
Đầy voi sấu xú - Hãy cùng ta
Ngẩng đầu lên, hướng về đây tâm sự
Nghe từng trang lịch sử thét từng trang
Một phút oai thần dậy sấm
Tan vía cường bang
Cho bóng kẻ ngồi trên lưng bạch tượng
Cao chót vót năm màu mây chiêm ngưỡng
Dài mệnh mộng vượt khỏi lũy Nam Quang
Và khoảnh khắc
Đổ xuôi chiều vượn ngược hướng
Bao trùm lên đầu cuối Thời Gian.
Bóng ấy đã ghi sâu vào tâm tưởng

Khắc sâu vào trí nhớ dân gian
 Một bành voi che lấp mấy ngai vàng.
 Ôi Nguyễn Huệ người anh hùng áo vải
 Muôn chiến công, một chiến công dồn lại
 Một tấm lòng, muôn vạn tấm lòng mang.
 Ngọn kiếm trở, bao cánh tay hăng hái
 Ngọn cờ vung, bao tính mệnh sẵn sàng.
 Người cất bước, cả non sông một dải
 Vươn mình theo - dãy Hoành Sơn mê mải
 Chạy dọc lên thông cảm ý ngang tàng.
 Cũng chồm dậy đáp lời hô vĩ đại
 Chín con rồng bơi ngược Cửu Long giang
 Người ra Bắc, oai thanh mờ nhạt nguyệt
 Khí thế kia làm rung động càn khôn.
 Lệnh ban xuống, lời lời tâm huyết
 Nẻo trường chinh ai dám bước chân chôn.
 Gươm thiên cựa vó,
 Giặc không mỏ chôn.
 Voi thiên chuyển vó,
 Nát lũy, tan đồn
 Ôi một hành ca hề, gào mây, thét gió,
 Mà ý tướng, lòng quân hề, bền sắt, tươi son.
 Hưởng ứng sông hồ giục núi non
 ÔThắt vòng vây lại» tiếng hô ròn
 Toi bồi máu giặc, trắng liềm múa
 Tan tác xương thù, ngựa đá bon.
 Sim rừng, lúa ruộng, tre thôn,
 Lòng say phá địch, khúc dồn tiến quân
 Vinh quang hẹn với phong trần
 Đống Đa gò ấy, mùa xuân năm nào.
 Nhớ trận Đống Đa hề thương mùa xuân tới
 Sầu xuân vời vời
 Xuân tứ nao nao
 Nghe đêm trừ tịch hề, máu nở hoa đào,
 Ngập giấc Xuân tiêu hề, lửa trùm quan tái
 Trời đất vô cùng hề, một khúc hát ngao
 Chí khí cũ găm trong da thịt mới
 Vẳng đáy sâu tiềm thức, tiếng mài dao,
 Đèo Tam Điệp hề, lệnh truyền vang dội

Sóng Sông Mã hê, ngựa hí xôn xao
Mặt nước Lô Giang hê, lò trầm biếc khói,
Mây núi Tản Viên hê, lọng tía gương cao...
Rằng: ÔĐây bóng kẻ anh hào
Đã về ngựa trên ngã ba thời đại»
Gấm vóc giang san hê, còn đây một dải
Thì nghiệp lớn vẻ vang
Thì mộng lớn huy hoàng
Vẫn ngàn thu còn mãi...
Ôi ngàn người áo vải đất Qui Nhơn!
Nay cuộc thế sao nhòa, bụi vẩn,
Lũ chúng ta trên ngã ba đường
Ghi ngày giỗ Trận
Mơ Bắc Bình Vương
Lòng đầy thôn trang hê, lòng đây thị trấn
Mười ngã tâm tư hê, một nén hương
Đồng thanh rằng: ÔQuyết noi gương!»
Để một mai bông thắm, cỏ xanh rờn
Ca trống trận thôi lay bóng nguyệt.
Mừng đất trời gió bụi tan cơn
Chúng ta sẽ không hổ với người xưa
Một trận Đống Đa ngàn thu oanh liệt
Vì ta sau trước lòng kiên quyết
Vàng chẳng hê phai, đá chẳng sòn

Bài Ca Hoài Tố

Mùa đã sắp thu rồi, trăng ướt sương
Nén bụi chiêm bao, nằm xa nhớ thương
Hơi tiếng xưa, còn gió thơm canh trường
Em Kiều Thu giờ, lâu ai phấn hương
Ôi tóc xõa buông mây - trầm, tuổi nguyệt tròn gương
Mỗi mắt tương tư hoài, riêng đầu sông Tương
Máu rụng cánh hoa lẽ phố cũ
Tan tác thuở ân tình chớm nụ
Trăng xế lan can - ồ, vai kẻ yêu đương
Nửa giấc cô miên - này, bóng hoa động tường
Một phen tan vỡ miếu đường
Ôi mây mùa thu, nguyệt mùa thu
Dĩ vãng sầu cao vời vợi
Tháng sáu mười hai rồi, em hơi Kiều Thu
Ta đốt tâm hương mà phương trời gọi em
Hồn phách khuya nay chùng gối chần êm đêm
Có gợn cảm thông nào, làn da tuyết trinh
Nơi vết hôn xưa từng cháy men đa tình
Trăng sầu rung sáng rèm the
Một chút kỳ hương ta gửi đó
Hồn ta đã ta vào hơi gió
Quanh quất mình em rồi, hồn em có nghe
Mười năm rụng ước phai thề
Ôi hoa đầu tiên, mộng đầu tiên
Lòng ấy sông bồi núi lở
Tháng sáu mười hai rồi, em nhớ hay quên
Chớm thu ngày bước sang thuyền
Lại đã mười hai tháng sáu
Nghe mờ hận cũ hoa sen
Ngút ánh trăng phơi ngoài giậu
Bốn hiên khuya tà nguyệt bạch lên sương
Chiếc áo năm qua - hừ, buổi mai tỵ trường
Vạt mỏng manh the - này, ta quỳ dưới chân
Đôi gót san hô còn vắng tin bụi trần
Tuổi thiêng rụng cánh thiên thần
Ôi thôi - còn chi, em là ai
Giọt lệ chiều nay đẫm máu

Gọi hồn em ngày-chưa-tháng-sáu mươi-hai
Ta đã mất em rồi, Kiều Thu ngày xưa
Hào quang đã phai rồi, tóc mun dòng thơ
Đã hết tìm em, dù chỉ tìm trong mơ
Thuở trước tinh anh mà thể phách bây giờ
Hãy tự hủy đem nay vào dĩ vãng
Xuất thân cho tận nhập với hư vô
Lòng hết trần gian, đời thôi năm tháng
Ôi Kiều Thu! Hồn em cũ ngây thơ
Ta sẽ gặp chính-em-mùa-thệ-ước
Con đường Tận Thế trắng lu
Vi ta vẫn là ta-thuở-trước
Kiều Thu ơi hỡi Kiều Thu

Bài Ca Ngư Phủ

Màu xanh cây lúa mờ xa cánh đồng
Hoàng hôn nhuộm úa thu già trên sông
Lên đên trời nước bênh bồng
Thuyền trôi như lướt hư không
Vòm cao diu dặt
Chen sắc lam hồng.
Ai xòe chiếc quạt mênh mông
Đỏ cháy non Đoài?
Vàng vặc phương Đông
Chén vàng ai cất dâng mời?
Ta say chén nguyệt, tình ơi
Lời ca ta gửi xa vời thăm thăm buông thêu...
Cầm ngang mái chèo
Buông theo dòng lạnh
Một con thuyền trong ánh tà dương
Hồn nương tiếng hát
Trôi giạt về đâu
Gió đưa giùm nhé qua lâu cô gái đài trang
Rằng ta vò võ yêu nàng
Song hoa bần bật khép
Nghìn dặm trong tắc gang
Hỡi người thâm khuê lụa gấm son vàng
Đây một kẻ si tình áo lá
Cuồng vọng mê nàng
Thao thức giữa trời cao nước cả
Dạo con thuyền ngư phủ ngược xuôi trường giang.
Tiền thân một giấc huy hoàng
Đào nguyên còn lộng hào quang đến giờ
Hỡi người nhan sắc vô tình ấy
Ta đã lòng son cháy ước mơ
Đắm say rồi nàng ôi
Dùng chèo lên tiếng hát
Vang lừng trăng gió phượng bay tìm đôi.
Ôi, chiều nay
Bức rèm nhung tơ, gác vàng xa xôi
Biết có vắng dư ba lời ca bồi hồi?
Biết có gợn phong ba lòng ta gọi đôi?

Cuồng ca một khúc

Đắm say rồi

Nàng ôi...

Nàng ôi...!

Bài Ca Sát Thát

Đoàn người ấy mọc lên trong sa mạc,
Cả một rừng gươm trên lưng ngựa trường thành
Đoàn quân ấy từ phương Đông xuất phát,
Lũ con hoang bất trị của trời xanh
Chỉ nhấp có hơi men sung sát,
Chỉ say sưa bằng những miếng giao tranh,
Nhằm hướng Phi châu
Ngựa vọt tới đâu là đời sống tan tành,
Biển ngập máu còn mang tên Hồng Hải
Cờ phất Âu châu,
Ngựa giẫm tới đâu là xương phơi thịt vãi
Biển đeo tang còn Hắc Hải ghi danh...
Như ngọn cuồng lưu, như cơn bão cát
Từ Mông Cổ, Tân Cương đến Ba Tư Bạch Đát,
Trở về Hoa Hạ, Yên kinh
Lũ Thiên triều từng Bắc chiến, Tây chinh
Lẽ nào để một phương không xéo nát!
Trời Nam riêng cõi thanh bình
Lẽ nào để chiếc ngai vàng Thát Đát
Ba chân trời Đại Lục đứng chênh vênh!
Hay đâu: Bắc phương vừa quấy đuôi kinh
Rồng thiêng sớm đã cựa mình Nam phương
Trần triều hai Thánh Đế
Hương Đạo một Đại Vương
Hội mở Diên Hồng, đất nước vang rền khí thế,
Hịch truyền Vạn Kiếp, trời mây sáng rực văn chương.
Ý gửi tự muôn dân, lệnh trao từ chín bệ
Thì nắm đầu giặc như chơi, cướp giáo giặc cũng dễ.
Đây cửa sông Hàm Tử, bến đò Chương Dương!
“Nuốt sao Ngưu” chẳng phải việc hoang đường
Nam phương cường, Bắc phương cường!
Máu đào loang sóng Phú Lương mấy lần...
Sét nổ trăm hai ngọn ả Tần,
Giang hoài biên tỉnh lại ra quân
Năm mươi vạn tinh binh ruổi ngựa
Tràn xuống Thăng Long như một khu rừng bốc lửa.

Những “Cây Sắt” con nòi Thiết Mộc Chân!

Giống Hồng Lạc giữa hai đường sanh tử
Trông lên sợi tóc buộc ngàn cân
Chợt đầu đó xé rèm mây quá khứ,
Xa thăm thăm mấy ngàn năm Việt sử
Rọi về tia mắt tiền nhân:
Thieu tàn khoảnh khắc bao do dự
Cả thép vô danh cũng rục ánh gương thần...

Sát cánh vua cùng dân
Chung lòng với tướng quân
“Phá cường địch” cờ ai sáu chữ
Báo hoàng ân là báo quốc ân
Trăm họ chẳng ai còn lưỡng lự
Sông núi nào riêng một họ Trần.
Bình Than lạ nổi phong vân
Một gương Tiết chế hai lần trao tay.

Lời Đại Vương truyền nín cỏ cây
Ba quân hào khí ngất tầng mây
Vụt nghe tướng lệnh, vươn mình thét:
-Sông Bạch Đằng tôi có mặt đây!
Hán hồ cũng đến chôn thây
Trước sau một khúc sông này mà thôi...

Triều non bạc lên ngôi, giờ lịch sử
Và xuống ngôi, theo lệnh Đại Vương truyền.
Nước rút đi, như ngàn vạn mũi tên
Lấy Đông Hải làm bia nhằm bắn tới
Một ám hiệu Kinh ghê vừa mắc lưới,
Thuyền Vương Sư liền quật khởi tranh phong
Tay chèo nổi ngược cơn đông
Tiếng hò “Sát Thát” vang sông ngập bờ.

Duyên Giang một giải,
Lau cũng phát cờ
Mùa xuân gần cuối
Vẫn sóng bay hoa
Ngang trời động sấm tháng ba,
Dọc sông chớp giạt, sáng loà gương đao...

Cũng nơi đây Bạch Đằng Giang một khúc,
Ngô Vương từng chém Hoàng Thao
Gió mây thổi thúc

Quần quại ba đào
Chợt tưởng niệm máu càng sôi sục,
Tinh thần quyết thắng bốc lên cao.
Thế phản công làm giặc dữ nôn nao
Chúng hoảng hốt vội thu quân về thượng lưu sông Bạch,
Nhưng số phận Hung nô, người phương Nam đã vạch,
Hỡi ơi, bằng giáo sắt cắm ngang sông
Đáy trường giang là cả một bàn chông
Nằm đợi sẵn khi thủy triều xuống thấp
Đoàn thuyền giặc lui qua bị xô nghiêng, lật sấp
Bị xé ra từng mảnh vỡ tan thây...

Giữa lúc rỗng thiêng mở vuốt tung mây
Quân tiếp ứng của Vương Sư ào xuất trận
Và Hung Đạo Đại Vương Trần Quốc Tuấn
Hiện ra như một vị thần linh
Chớp mắt trên sông bật sóng kinh
Thế là đã nơi này bỏ xác
Lũ con hoang của trời sa mạc
Khấp Á, Âu từng vạn lý trường chinh
Bọn chúng ngờ đâu một sớm cõi Lý Minh
Thân bách chiến bỗng quay về hột cát
Trôi theo sóng cả tiếng tăm nòi Thát Đát
Cả giấc mơ xâm lược chúa Hồ Nguyên...

Ấy ai qua chốn giang biên
Khói đầy khoang giặc sầu miên lạnh lùng
Tiếng kinh vang đợt sóng rung
Có nghe chăng có thẹn thùng người xưa?
Riêng ai nước cũ mây mờ
“Thái Bình Diên Yến” câu thơ lệ nhòa
Tháng Giêng kỷ niệm Đống Đa
Sông Đàng kỷ niệm tháng ba mấy lần?

Đầu mùa xuân, cuối mùa xuân
Cánh tay Đế Nguyễn, Vương Trần nào ai?

1962

(trích báo xuân Ất Dậu Sài Gòn Nhỏ)

Bài Ca Sông Dịch

Đời lắng nghe đây trầm tư hồn bể dâu
Bàng bạc trường giang lạnh khói
Điêu hiu điệp khúc ly sầu
Đã mấy thời gian nằm u hoài sông Dịch
Tiễn kẻ một đi người kiếm khách Đông Châu
Ôi sông ngát dư linh! Trải bao đời có biết
Hào khí ai xưa giờ vang bóng nơi đâu
Phải chăng người! Phải chăng kia dấu vết
Tinh anh rờ rở ngàn sau
Nước trôi đây nước trôi bờ cõi Việt
Âm u gợn tiếng ghê màu
Ai tráng sĩ bao năm mài gươm dưới nguyệt
Còn tưởng nghe hồn thép múa sông sâu
Kinh Kha hê Kinh Kha
Vinh cho người hê! Ba nghìn tân khách
Tiễn người đi tiếng trúc nhịp lời ca
Biên thù trống giục
Nẻo Tần sương sa
Gió thê lương quặn quai khói chiều hà
Buồn xưa giờ chưa tan
Phong tiêu tiêu hê Dịch thủy hàn
Bạch vân! Bạch vân! Kia ngang rừng phát phối
Ôi màu tang khăn gói lữ người Yên
Nhịp vó câu nẻo Hàm Dương tung bụi
Ta nghe, ta nghe! Này cuồng phong dấy lên
Tám phương trời khói lửa
Một mũi dao sang Tần
Ai trách Kinh Kha rằng việc người đã lỡ
Ai khóc Kinh Kha rằng thêm cao táng thân
Ai tiếc đường gươm tuyết diệu
Mà thương cho cánh tay thần
Ta chỉ thấy
Tôi bồi tướng sĩ thâm ngã hai bên
Một triều rối loạn ngai vàng xô nghiêng
Áo rách thân rung hê ghê hồn bạo chúa
Hùng khí nuốt sao Ngâu hê nộ khí xung thiêng
Một cánh tay đưa mà danh lừng vạn cổ

Hiệp sĩ Kinh Kha hề người thác đã nên
Ta há quan tâm gì việc thành hay bại
Thế gian ơi kia bãi bể nương dâu
Cung điện Hàm Dương ba tháng đỏ
Thành xây cõi dựng là đâu
Nào ai khởi nghiệp đế
Nào ai diệt chur hầu
Ca trùng lửa đóm cùng hoàn phản không hư
Dù lãng ngà hay cỏ khô
Riêng tồn tại với thời gian việc làm chính nghĩa
Tranh sáng với trăng sao tấm lòng trượng phu
Một nét dao bay ngàn thuở đẹp
Dù sai hay trúng cũng là dư
Kìa uy dũng kẻ sang Tần không trở lại
Đã trùm lãn Yêu Ly hề át Chuyên Chư
Ôi Kinh Kha
Hào khí người còn sang sảng
Đâu đây lò chọi giấc mơ
Nước sông Dịch còn trôi hay đã cạn
Gương anh hùng vằng vặc sáng thiên thu.

Bài Hát Cuồng

Xuân có sang mà hoa không tươi
Ý ngát hoài chẳng hề tuổi chóng ba mươi
Nằm say ngõ lạnh
Buồn nghe mưa rơi
Chiều xuống chênh song hễ gió lên đầy trời
Ta đợi bóng hoa nào hiện
Ta lắng tin hương nào đến
Duyên kiếp gì đâu hễ ta có chờ ai
Hương một sớm đã tan hễ hoa đã phai
Đời họ bỏ ta hễ riêng gì kẻ ấy
Tình trót lắm trao hễ ta hỡi ta ơi
Đốt lửa mà lên hễ về đâu chẳng vậy
Chơi với hư vô hễ ném xa hồn người
A ha - đập cho nát vụn
Tuôn châu òa bật lên cười
Ta có là ta chẳng hễ ai chứ là người
Chậu sành tiếng đập ngàn năm cũ
Họa điệu chiều nay xác rã rời
Họa điệu chiều nay lòng rạn vỡ
Bi thương xưa hễ đột nhập hồn tan tác rơi
Ta đã say hễ men chính choáng
Ta đã mê hễ khói chơi vui

Bảng Vàng Hoa Tím

Hà Nội xưa đưa nàng đi thi,
Có chàng thư sinh tình rất si.
Cài hoa lên tóc còn bông xõa
Chàng nhủ người yêu: Chớ sợ gì!

Hoa này, anh đã mất nhiều công
Chọn ở Hàng Bài, em biết không?
Đề khó đến đâu hoa cũng thuộc,
Rắc hoa đầy giấy góp là xong...

Nàng vui như Tết, vào sân trường,
Hy vọng bay theo lòng ngát hương.
Chàng đợi nàng trong rừng Bách Thảo,
Như trong huyền thoại của Đông Phương.

Đưa nhau ríu rít đón nhau về,
Ngày lại ngày... cho tình càng mê.
Bài Sử Địa hay bài Vạn Vật
Cũng đều tươi nét hoa "Pensée"!

Đường lên Hàng Quạt gió say reo;
Cửa Bắc giờ đây bảng sắp treo.
Dựa sát vai chàng, hơi thở gấp,
Ôi, nàng cảm động biết bao nhiêu!

Người đi xem bảng mới lơ thơ,
Nắng sớm đùa trên cỏ nhơn nhơ.
Chàng dỗ dành: Em đừng nghĩ quẩn;
Yêu nhau, thi có trượt bao giờ!

Kia rồi: Hương phấn đã truyền tin!
Đôi lứa mừng, quên cả giữ gìn.
Tay khoác tay nhau làm cánh bướm
Song song, lia sóng cỏ, bay lên.

Chợt nghe thiên hạ bảo thầm nhau:
Người đẹp Hàng Gai lại đổ đầu!
Chàng ghé bên tai nàng, riếu cợt:
Áo hồng như thế áo cô dâu!

Nàng xem hoa nở đúng tên nàng
Rồi mỉm cười: Thôi, kệ bảng vàng!

Anh hãy cắt bài-thơ-áo-tím
Cho em mặc nhé! Rất thời-trang!

[Sài Gòn 1967]

Ba Chữ Mê Hoặc

Kèm cho cả nhà học
Đã có thầy giáo riêng.
Anh qua lại khuya sớm
Chỉ vì: "Anh yêu em."

Nhà đông người vui nhộn
Chẳng ai còn nhớ ra
Nơi này anh có mặt
Vì đâu? Từ bao giờ?

Em là gái lớn nhất
Mà chưa lớn bao nhiêu
Cậu mợ so đôi tuổi
Thì anh hơn em nhiều

Một Tết, hai, ba Tết,
Thời gian như rượu say
Tình yêu như mật ngọt
Thấm bao giờ không hay...

Bài toán khó, em hỏi,
Trêu cợt, anh lắc đầu:
"Em hỏi thầy giáo chứ;
Anh biết làm toán đâu!"

Em giận không cười nữa:
"Thôi thế anh về đi!"
- "Trời! anh về sao được,
Bên ngoài đêm đã khuya!"

"Ờ nhỉ!" em hốt hoảng
Trông ra phía hàng hiên...
Mây trời như nín thở,
Trăng hạ tuần vừa lên.

Bên này phía bàn học
Anh không nhìn thấy trăng
Nhưng mắt em vời vợi
Chứa cả mấy cung Hằng.

Thần thờ anh đứng dậy
Đến gần em, dễ dàng.

Hiểu ý người trong cuộc
Mây ngoài trời bay nhanh.

Trăng vui mà vẫn tỏ,
Giận nhau càng yêu thêm.
Run rẩy, anh ngâm khế
Rằng: Hăm-mốt nửa đêm!

Chuông đồng hồ phụ họa
Thành bản nhạc Tình-si.
Hai đứa lại ngồi học
Nay mai rồi sắp thi.

Chẳng bài toán nào khó
Hơn bài toán đôi ta:
Nhân lên hay cộng lại
Cho đêm dài mãi ra?

Sao không đêm bất tận?
Để anh ngồi luôn đây
Nhìn em và vuốt tóc
Chờ môi dâng rượu đầy!

Anh đặt lại con số
Em vẽ lại góc vuông...
"Xong rồi!" Anh ném bút,
Cười vui như điên cuồng.

"Này nhé, anh hăm-mốt;
Em cũng tròn mười lăm.
Chỉ có mỗi một cách:
Từ đây duyên trăm năm."

"Trăm năm!" em hỏi lại;
"Đêm dài đến thế sao?"
Đồng hồ điểm hai tiếng
Giữa hai bàn tay trao...

Giòng đời rót hạnh phúc,
Bao nhiêu đêm ngồi kể
Bấy nhiêu vòng khăng khít
Buộc đôi hồn si mê.

Rất nhiều sớm chủ nhật
Anh xuống phố lang thang
Rời đến chiều, đến tối
Cũng không về "rừng hoang".

Ôi, khu rừng Bách-thảo,
Quán trọ đời thơ sinh,
Hương nai hoa cỏ đẹp
Nhưng bằng đâu Quê Tinh!

Những trưa hè nóng bức
Cả nhà đều ngủ yên
Phòng học mênh mang quá,
Chỉ còn anh với em.

Những chiều đông rét muốt
Cả nhà ngồi vây quanh
Bàn ăn khói nghi ngút,
Gần em vẫn có anh.

Những tối đi coi hát
Cải-lương từ Nam ra,
Hẹn hò nhau hai đứa
Cùng đi với cả nhà.

Hà-nội sân khấu lớn
Tuồng diễn "Bàng-quý-phi".
Bao giọt lệ đã cảm,
Lòng xuân tuổi dậy thì!

Hết lời anh khuyên giải
Em vẫn chẳng nguôi cho
Từ đây em hờn giận
Nhiều hơn, làm anh lo.

Nhưng anh rất tin tưởng
Nơi tình yêu nhiệm mầu.
Lòng em càng lắng xuống
Hình anh càng khắc sâu!

Gánh hát dờn xứ Bắc
Con khùng hoảng tan dần
Chỉ còn một thiếu nữ
Yêu anh chàng thi nhân!

Coi chàng hơn bạn thiết
Coi chàng hơn anh trai
Từ lúc còn thơ ấu
Thoắt đã bốn năm rồi.

Chàng vẫn như chiếc bóng

Qua lại bước êm ru.
Thịt da nào gợn sóng
Vang dội tên: Kiều-Thu!

Kiều-Thu ơi, thơ viết
Trăm ngàn vắn cho em
Cũng chỉ là tiếng đập
Từ sâu thẳm trái tim.

Cho đến ngày Tận-thế
Tình ta như Buổi đầu
"Anh yêu em" ba chữ
Cùng trời đất dài lâu.

[Hà Nội 1938]

Bơ Vỡ

Mòn con mắt đợi cổng trường
Người ta về... các ngã đường xôn xao
Bóng ai nào thấy đầu nào
Mây càng thấp gió càng cao... một mình
Không gian ngoảnh mặt làm thinh
Giọt mưa xuân cũng vô tình trêu ai
Mưa đầy tóc gió đầy tai
Sầu theo bốn hướng trời đầy tâm tư .
Mong càng thêm... nhớ càng như...
Lẽ đâu tới phút này này ư chưa về
Một mình gieo bước nặng nề
Gió trong xác lá bên hè tả tơi
Hồn chênh vênh bóng chơi vơi
Đất cong mặt giận chân trời lảng xa

Buồn Đêm Đông

Mây bay mờ thấp lối đông sang
Hồn lạnh tương tư nẻo gió vàng
Hương cúc mong manh tà áo lụa
Tình thu dài mãi chút dư vang
Hoa gầy lây lút níu cành xương
Cánh nhỏ đêm qua rụng ngập đường
Gối chiếc nằm nghe sâu bốn mặt
Đều đều mưa nhịp ý thê lương
Rượu cũ Hoàng Hoa vị đắng rồi
Men tàn thêm gợi nhớ xa xôi
Hương say nhạt với màu thu úa
Chén lẻ sâu dâng lạnh thấm môi
Buồng vắng ơ hờ chẵn chiếu đơn
Phên thưa lọt gió buốt từng cơn
Ngoài xa bàng bạc lên sương khói
Tuyết phủ chiêm bao mộng chập chờn

Cảm Thông

Đã lâu trăng cứ tuần trăng sáng
Hoa cứ mùa hoa dậy sắc hương
Phai thắm đầy vui hờ hững nhịp
Vô tình lui tới lớp tang thương
Triều đại hưng vong đều tiếng quốc
Duyên tình quên nhớ giỡn hoàng ly
Trắng đen thề nguyện trầm lên vút
Cao thấp sầu vui phẳng trúc ly
Ai thấy nảo nề trên lá thắm
Buồn ai cung nữ lạnh chia phôi
Nào ai linh cảm màu sông trắng
Hận kẻ ôm thuyền khóc lúa đôi
Khí thiêng chùng sớm lia nhân thế
Dương thịnh rồi chẳng Âm đã suy
Quạnh quẽ thu phần thơ bật tiếng
Lầu hoang chìm cỏ dấu hồ ly
Còn đâu thuở ấy niềm khăng khít
Quý với người chung một mái nhà
Trăng bạn hoa em trầm mối lái
Đèn khuya diu dặt bóng yêu ma
Dăm gã thư sinh vừa lạc đê
Mười nàng xuân nữ sớm chìm châu
Cảm thông một phút bùng ân ái
Miếu nguyệt vườn sương gặp gỡ nhau
Âm Dương kẻ sát đôi bờ suối
Vạn nhịp cầu tơ chấp ý duyên
Xao xuyên muôn loài thom nhạc sống
Gỗ nào danh sĩ đá thuyền quyên
Tương tư có nghĩa gì non ải
Gác trọ phòng thuê một nỗi hàn
Trang sách chập chùng run lửa nển
Hài thù nâng gọi ngắn không gian
Hỡi ơi dâu bể mòn thương nhớ
Gỗ đá còn tro gỗ đá thôi
Lớp lớp biên cương tình chặt hẹp
Mùa xưa thông cảm đã qua rồi
Qua rồi thuở ấy tình sâu nặng

Trăng mới cuồng si nộ bán khai
Ta nhớ tiền thân phòng lại ngõ
Giấc hồ thom tóc gái Liêu Trai

Cánh Buồm Trắng

Đằng xa mây tán loạn
Gió Bắc thổi không ngừng
Rặng núi còn đâu nữa
Dải lụa quấn ngang lưng
Mặt trời xuống bụi trúc
Mây nhẹ đua nhau trôi
Tiếng trống trên chòi huyện
Thu không đã đổ hồi
Ánh vàng lầy lút vương
Trên đồng lúa bao la
Màu tím hồng tan nát
Tùng mảnh trên sông Đà
Dưới chân sóng nức nở
Ta ngồi nghe buổi chiều
Bên tai gió nức nở
Ta ngồi mong người yêu
Một cánh buồm vải trắng
Trôi theo nước lững lờ
Từ khoang thuyền lạnh lạnh
Tiếng hát bỗng cao đưa
Cánh buồm ngày một nhỏ
Tiếng hát ngày thêm xa
Ta nhìn theo không chớp
Ta lắng mãi lời ca
Phải đương đầu với gió
Phải bơi ngược dòng sông
Tiếng ca dần đuối sức
Còn thoi thóp nảo nùng
Rồi sau chìm tắt hẳn
Như ánh nắng chiều đông
Đã tắt trên đầu núi
Đã chìm trên mặt sông
Rồi từ cao ập xuống
Rồi từ xa dồn về
Bóng đêm dần chiếm cứ
Tràn ngập nơi thôn quê
Nhưng trong khung cảnh vật

Cứ từng phút tối hoài
Xa xa cánh buồm nhỏ
Màu trắng vẫn chưa phai
Nào tím vàng lá mạ
Với hồng tía còn đâu
Chỉ còn một điểm trắng
Hấp hối trong đêm sâu
Em ơi ta trần trọc
Khắc khoải đã bao đêm
Nhớ mong rồi ngò vục
Đến cả tấm hình em
Vì những điều mơ ước
Của tuổi trẻ yêu đời
Thắm tươi như ánh nắng
Đã phai rồi em ơi
Giấc yên ương liền cánh
Mộng trăm năm lúa đôi
Êm đềm như tiếng hát
Đã tan rồi em ơi
Trong lo buồn chán ngán
Trong hoàn cảnh éo le
Tuy ta còn nhận rõ
Lòng em yêu xưa kia
Nhưng mai ngày bóng tối
Sẫm mãi trên đường đi
Biết đâu còn có nữa
Lòng em yêu xưa kia
Ta đâu còn giữ được
Lòng em yêu như xưa
Em ơi cánh buồm trắng
Sắp biến trong đêm mờ

Cảnh Mai Trắng Mộng

Thời gian chập lại cả đôi kim
Một phóng mười hai mũi trúng tim.
Giờ điểm Giao-thừa... Ai gọi đó?
Mang mang tiềm thức bóng Quê chìm.
Góc màn sương khói nằm im
Cố đđô mờ nét cuốn phim Tháng-ngày
Đã từ lâu... Thoắt giờ đây
Lòng căng thẳng, chiếu lên đầy bóng Quê.
Hàng-Cót trường tan, sóng tóc thề
Dâng vào Yên-phụ ngược con đê
Xuôi ca Cống-Chéo sang Hàng-Lược
Tùng dấu bèo theo giạt bến mê.
Vàng thêu tượng đá Vua Lê
Cây quỳnh giao, lối đi về Chợ Phiên.
Thoát thai từ truyện thần tiên
Phát phơ bướm nhỏ chim hiền tung tăng.
Đêm vườn Bách-Thảo hội hoa đăng
Cặp má đào ai gợn tuyết băng?
Chiếc vượn Non Nùng ngân tiếng hót
Rung theo hồn đá với hồn trăng.
Mùa thu Hà-Nội trẻ măng
Gió may cũng gió Gác Đàng nhiều phen
Sánh vai nhau chọn hàng "len"
Đẹp đôi cho đất trời ghen hai người.
Xe điện Hà Đông xuống nửa vời
Mưa phùn men bốc cỏ xanh tươi.
Vùng Thanh-Xuân, buổi thanh-minh ấy
Không biết chàng si hẹn gặp ai...
Rồng lên một bóng u hoài
Ôi thôi từng khúc ngã dài tâm tư!
Chín giao thừa, tám năm dư
Cảnh mai trắng mộng đêm trừ-tịch xuân.
Tin xuân lữ thứ nghẹn hồi chuông
Lệ vỡ mười hai nốt nhạc cuồng
Sân khấu lùi xa vào ký ức
Phai dần hư ảnh, cánh màn buông.
Khói đầu mờ tím căn buồng,

Thời gian ai đốt trên luồng thần giao?

Cố đô lửa ấy gan nào?

Sài đô son sắt như bào như nung!

[Sài Gòn 1963]

Chậm Quá Rồi

Mãi hôm nay lá úa ngập lòng ta
Lệ ngẫu đã bắt đầu gieo thánh thót
Sen từng cánh với sương trinh từng giọt
Bắt đầu rơi Thu đã tới lòng ta
Mãi hôm nay ôi nửa kiếp trông chờ
Nàng mới đến tay chèo khua nhẹ sóng
Tóc trẻ nải trên lưng còn bỏ thõng
Vòng hoa đào ôm lệch trán ngây thơ
Mãi hôm nay một buổi sớm thu mờ
Nắng đã tắt nơi lòng ta lạnh lẽo
Hương đã nhạt mà hoa dần đã héo
Còn chi đâu nồng thắm để yêu mơ
Có ai đem xây đắp một bàn thờ
Với những mảnh bình tan trâm gãy nát
Có ai tặng để cho người đỡ khát
Một vò không hay một trái tim khô
Bao nhiêu năm tưởng đã phí công chờ
Ta xé vụn ân tình gieo rắc mãi
Nay dẫu muốn thu về khâu chắp lại
Cũng không sao toàn vẹn được như xưa
Lòng ta ơi xin trở lại bên mồ
Để thương xót những hoa tàn lá rụng
Và đôi cánh vô duyên đừng nở rộng
Đón đưa người nhan sắc đến lầu Thơ
Kìa đã thôi rún rẩy cặp vai ngà
Nàng quăng mái chèo đi rồi đẩy nhè
Tay đương vẫy miệng nhưng đào sắp hé
Bốn trời sương sắp vọng bốn tên ta
Lánh đi thôi nàng đã bước lên bờ
Giấu đi nửa cả không gian sầu muộn
Ta chẳng nở trời ơi ta chẳng muốn
Của lòng ta nàng đến lúc thu sơ

Chân Hứng

tặng Chấn và Liên

Từ thuở chàng say ôm vũ trụ
Thu trong bầu rượu một đêm trăng
Nhảy xuống muôn trùng sông quanh quẽ
Đem tho chân hứng gửi cô Hằng
Chùng như thơ nấu mãi cung tiên
Lóng lánh canh khuya bạc cạnh thuyền
Không đoái hoài chi dương thế nữa
Nhạc trần tơ phím mãi vô duyên
Bữa tiệc phàm phu ai đáng mặt
Nổi bài dâng rượu thuở xưa đầu
Trích Tiên đã khuất đời ai kể
Tìm thấy trong men ý nhiệm mầu
Chénh choáng đêm nay ta buộc ngựa
Ven rừng hiu quanh suối cô liêu
Xốn xang mạch máu ngàn thương xót
Tài nghệ bao đời có bấy nhiêu
Ngựa ơi hãy nghỉ chân cuồng khấu
Cho thỏa lòng ta nổi khát khao
Ta chẳng mò trăng như Lý Bạch
Nhưng tìm thi hứng mất đêm nao
Tinh hoa thuở trước xô về động
Ở phiến gương vàng một tối nay
Ta lặng buông thân trời lảo đảo
Mơ hồ sông nước choáng men say
Hỡi ơi lâu Nguyệt té xiêu rồi
Tùng mảnh thơ gà tản nát trôi
Hồn cũ Thịnh Đường muôn nẻo sáng
Ta ghi hư ảnh chút mà thôi

Chén Rượu Đôi Đường

Đáy sông chìm tiếng sóng
Lời gió ngủ trên cao
Quanh thuyền ngơ ngác bầy sao
Nàng Trăng còn mãi xứ nào xe duyên
Nhưng đêm nay dịu quá
Không trăng có hề chi
Say sưa tràn miệng cốc
Cùng nâng hãỵ uống đi
Trùng lai đâu để hẹn kỳ
Đò ngang một chuyến chắc gì mai sau
Tối nay còn họp mặt
Ngày mai đã cách xa
Vàng xanh thay sắc cỏ
Tươi úa đổi màu hoa
Đường trần muôn vạn ngã ba
Nhớ nhưng muốn gặp biết là có nên
Giờ đây chia đôi ngã
Sông nước càng tiêu sơ
Hồn men cay như thế
Hồn men đắng như mơ
Đắng cay này chén tiễn đưa
Uống đi uống để say sưa ngập lòng
Cạn đi và lại cạn
Say rồi gắng thêm say
Bao nhiêu mơ mà đắng
Bao nhiêu quế mà cay
Đắng cay trút xuống bàn tay
Nắm tay lần chót thuyền qua mũi rồi
Thuyền anh đi thôi nhé
Xa nhau dần xa nhau
Tôi về trên lưng rượu
Đến đâu thì đến đâu
Có ai say để quên sầu
Lòng ta lảo đảo càng sâu vết buồn

Chết Nửa Vời

Bước đã mỏi mà trông càng đã mỏi
Ta dùng chân nhắm mắt một đêm nay
Thả chiếc bách không chèo trên bể khói
Mặc trôi về đâu đó nước non say
Kìa một cõi trăm hình muôn vạn tiếng
Đương dần phai dần hiện tắt rồi vang
Ta cố gọi những giác quan lười biếng
Để ghi cho hậu thế phút mơ màng
Nhưng vũ trụ hư huyền tuy rộng mở
Ta đê mê cảm được chút gì đâu
Hồn với xác chỉ còn thoi thóp thở
Trong hai bàn tay sắt bọc nhung nâu

Chia Tay

Đò chiều sông lạ tiễn đưa nhau
Gió nấc từng cơn, sóng vật đầu
Hai ngả lênh đênh trời ngụt khói
Người đi, ta biết trở về đâu
Ta về lơ lảo tình thiên hạ
Chiếc bóng người đi tủi dãi dầu
Mặt nước chân bèo nghe nức nở
Duyên tan bèo nước bốn hàng châu
Nắm tay cùng hẹn mai sau
Dòng Ngân bắc lại nhịp cầu mong manh
Chừ đây cát bụi tung hoành
Chông gai mùi côi chênh vênh thế cờ
Một đêm quán nước trăng mờ
Kê hương tựa phấn những ngờ chiêm bao
Gió xuân cười gượng bông đào
Lỏng tay vòng ngọc, hoen bào giọt châu
Cuối thôn gà giục sáng từ lâu...
Hết một đêm gần... Thôi, xa nhau
Vĩnh biệt đây chăng? Rằng tạm biệt
Mà sao bến vắng nặng mây sầu
Nhưng thôi, thôi cũng đừng lưu luyến
Đời loạn còn chi đẹp nữa đâu
Dứt áo cho tình ta đẹp nhé
Non cao ngàn thuở nhớ sông sâu
Tương-Giang kẻ cuối người đầu
Vu-San mưa rối mây nhàu tóc tơ
Sườn non vắng vẻ càng thơ
Nước sông quần quai mong chờ càng xinh
Rồi mai thiên hạ thái bình
Còn dâu xanh bến, Cao Đình còn xuân
Còn trăng hai mảnh xa gần
Còn soi bờ liễu sông Tần vẹn gương

Chợ Chiều

Nắng phai để mộng tàn lây
Tình đi cho gió sương đầy quán không
Chợ tan ngàn nẻo cô phòng
Sầu dâng bàn bạc cánh đồng tịch liêu
Hồn đương lắng bước chân chiều
Đâu đây nổi nhớ niềm yêu bời bời
Mong manh tình đã rụng rời
Tơ vương còn thất tim người chia ly
áo thêu chần gấm ngày đi
Lều không quán bỏ hồn si chợ tàn
Chiều lên từ thuở lia tan
Nắng ơi lạnh lẽo muôn vàn đước hoa
Hôm hôm cánh rụng lầu nga
Một mùa ly biệt đã già nhớ thương
Xiết bao tươi thắm ven đường
Thờ ơ chẳng chút dừng cương mấy chiều
Ai ân sắc lợt bình xiêu
Song song chiều cũ nay chiều lẻ đôi
Hoàng hôn là xứ chia phôi
Vắng tanh quán chợ vài ngôi lạnh lùng.

Chờ Đợi Hoài Công

Ta đợi em từ ba mươi năm
Uổng hoa phong nhụy hoài trắng rằm
Heo may chớm đã lên mùa gió
Ngăn ngắt chiêm bao lạnh chiếu nằm
Cúc tả toi vàng mộng xác xơ
Hiên sương ngõ lá vẫn trông chờ
Đêm dài quạnh hé đôi song lớn
Nguyệt đọng vòng tay úa giấc mơ
Ngai trống, vàng son lọt sắc rồi
Lòng ta, hoàng hậu chẳng về ngôi
Hồ ly không hiện người không đến
Chỉ ánh trăng vào khuôn cửa thôi
Hiu hắt tình trai một kiếp xuôi
Mệnh mộng nệm gối rét căn buồng
Lệ sa bạch lạp ngàn đêm trắng
Thơ vút sâu say, rượu nhập cuồng
Đã mấy canh khuya nộ ngát nhài
Kết chưa thành mộng ý liêu trai
Lung linh nguyệt thắm vàng trang sách
Đợi chẳng bùng sen nhịp gót ai
Thôi thế hoài thom tuổi dụ hiền
Cành khô mầm lụi trót hoa niên
Chương đài ca quán, ôi hồng liễu
Nửa cuộc trần gian lợm yến diên
Khắp đã nghe tìm mỗi núi sông
Đâu sương vó ngựa, gió mui bông
Gió sương giờ vẫn buồng đây lạnh
Em hỡi ! Phương nào em có không?

Công Chúa Mười Lăm

Công chúa mười lăm, nàng ở đâu?
Tìm nàng, thôi đã nát Âu châu!
Ba-lê Nhã điển hay La-mã
Đâu cũng rêu in lệnh miễn châu.

Sân châu lẻ cặp những vần thơ
Giạt tới sông xanh lạnh ngắt bờ.
Nét vẽ bay lên sườn núi trắng,
Đâu rừng Thi-Họa thuở ban sơ?

Ta mỗi đi hoang chín kiếp dài,
Áo thêu rồng phượng rách chông gai.
Nhớ năm xưa đến khu Rừng-cấm
Lục địa già nua bỗng đẹp trai!

Kiếp thứ mười nên bước đã chôn,
Ta gieo mình xuống thảm hoàng hôn.
Ngủ chung giấc ngủ nàng Công chúa,
Mơ tuổi mười lăm biếc lại hồn.

Nàng say sưa ngủ dưới trời sao
Chợt gọi tên ta giọng ngọt ngào:
Anh nhích gần coi em vẽ bóng
Cho thơ là một với chiêm bao!

Đê mê nhịp thở phút huyền ngưng,
Đôi lứa chìm sâu đáy Tượng trung.
Ta nhủ: Kia em! Thơ mở lối,
Còn sâu hơn cả trái tim Rừng!

Đêm cũng đêm sâu nhịp với tình,
Nhưng đêm nào chẳng có bình minh!
Ta hôn mười ngón tay vừa nở
Rồi bước đi hoang lại một mình.

Tưởng đâu rừng Cấm mãi thâm u,
Nàng chẳng bao giờ mở sóng thu.
Vì chẳng bao giờ ta cất tiếng
Gọi cho nàng tỉnh giấc ôn nhu.

Năm năm trở bước một lần thôi,
Hoàng-tử-không-nhà lại có ngôi.

Giấc ngủ bên nàng đêm Tái-tạo,
Thơ ngâm truyền lửa đóa hoa môi.

Ai hay một sớm tự non sâu,
Ngập gió bay ra lệnh miễn châu.
Cánh quạt nối hàng đen khủng khiếp:
Tin nàng công chúa bỏ rừng sâu!

Hôm trước, loài Kim hiện ngọc ngà
Hóa trang làm một chiếc thiên nga
Xé mây Bạch Lính... Ôi, Người đẹp
Trút lại tàn y: Lục địa già...!

Biển Bắc trời Âu hết đẹp trai,
Nhòa trang siêu thực bóng trang đài.
Thơ trừu tượng cũng nhòa linh giác,
Hồn chẳng đong đầy cặp mắt nai.

Ngơ ngác rừng xưa đá chập chùng,
Nơi nào cửa Khuyết hơi Mê cung?
Nàng đi mang cả hồn Thi Họa,
Trời biển nằm lơ mơ mảnh khung.

Ta biết nàng đi chẳng một về,
Tìm ai Nhã điển với Ba-lê!
Mấy phen La-mã ghì vân thạch,
Tượng ngủ không bay gọn tóc thề.

Hỡi ơi! Công chúa vượt trùng dương,
Đất Mới hoa dâng khắp ngã đường.
Sáng rực nơi nào đôi mắt biếc
Là nơi ấy mở một triều Vương.

Hòa-lan Đan-mạch nắng vàng thu
Đôi bạn tình xưa phút mộng du.
Hài gấm chỉ còn ta nhận dấu,
Chừ xuân ngăn ngắt tím sa mù...

Ngẩng nhìn sông Bạc chẳng mưa tuôn,
Châu Á khuya nay động khối buồn.
Thăm thẳm mấy phương lòng rạn vỡ,
Sao trời nhân lệ một thành muôn.

Hoảng hốt ta ôm chặt bóng kiều,
Đầy tay sương khói nặng bao nhiêu?
Phải chăng, kia góc rừng Thi Họa
Vẳng tiếng chim xanh gọi thiết triều!

Hai mươi mốt tuổi nét xuân đầm,
Nàng bỏ trời Âu tuyết bóng tăm.
Trải đúng hai mùa sen Tịnh đế,
Hồi loan, Công chúa lại mười lăm?
Vào giấc cô miên, nàng hãy nghe!
Còn đây nửa vạt áo rồng che.
Ta lên đường gấp cùng tia nắng
Cho kịp dâng nàng một xác ve...
Nàng ôi! Nàng ôi! Ta mơ chẳng?
Biển Đông biển Tây đều biển chẳng!
Thôi rồi, ta không còn dám nghĩ
Tiếng ấy: chim trời hay cá săng?
Nhưng từ tấm cá bóng chim mờ,
Kỷ niệm tung hoành nát gỏi mơ.
Hoàng-tử-phiêu-bồng thân nhẹ bắc
Vào sãn cànng thấy chỉ là thơ!
Một gửi xương da vách huyết mềm,
Thịt hao mòn có đất cho thêm.
Cả thân tâm lại đầy phong độ,
Ta sẽ hồi sinh đúng nửa đêm.
Kiếp thứ mười hay mười một ư?
Cần chi! Rộng phượng áo chưa hư!
Sông xanh núi trắng rừng Thi Hoạ,
Ta đến phen này kết thảo lư.
Và ta nằm xuống thăm bình minh
Ngủ giấc sâu hơn biển Thái-bình.
Công chúa mười lăm về cạnh đó,
Thay ngôi chủ khách lại càng xinh.
Nửa giấc nàng say hé cặp môi:
Nhớ nhau hẳn cũng thương rồi?
Trước kia vẽ bóng, hình quên vẽ,
Hơi tiếng đều quên... hóa lạc đôi!
Tiếng trời hơi đất vẹn trường canh
Nay đã về... qua nhịp hở anh!
Tóc bạch kim này, em chỉ đợi
Gieo hương cho mộng ngát duyên lành.
Ta uống từng âm hưởng dị kỳ

Nhưng lòng nghe gọn sóng hồ nghi:
Em ơi! Rừng cấm vui đoàn tụ
Sao chẳng hề vang khúc họa mi?

Ngọc vỡ, san hô trút suối cười:
Anh lắm! Đây sắc nắng hồng tươi,
Quê anh đó chứ! Và, em biết,
Anh vẫn là anh kiếp thứ mười!

Làm sinh với tử, Á thành Âu?
Mới rõ tình thơ ý vẽ sâu!
Hơn cả trái tim rừng biểu tượng;
Bên-kia-thế giới nghĩa gì đâu!

Công chúa mười lăm chẳng bỏ ngôi,
Ra đi là để tới đây thôi?
Cùng ta sum họp muôn ngàn kiếp,
Chỗ hết Thời-gian, đích phản hồi?

Ta ngập ngừng toan hỏi lại nàng,
Ngây thơ đã tiếp suối cười vang.
Hỏi thanh có họa mi chen khúc,
Và cả trời xưa cặp Phượng-Hoàng.

Câu hỏi lung chùng, lớp sóng Yêu
Xô nghiêng về tận bến Lam kiều.
Nhạc đâu huyền thoại mưa vàng đổ?
Lệnh miễn châu hay lệnh thiết triều?

Nàng uống mình tơ dưới áo lông:
Sông Xanh nào có khác sông Hồng!
Núi Đen núi Trắng nguyên là một,
Kiếp-thứ-mười sao chưa cảm thông?

Cảm thông? Hai chữ nhớ thương đầy!
Thi Họa duyên nào gốc ở đây?
Ta vội mở trang Tình-sử cũ,
Ôi, màu vẽ Tuyết, ý thơ Mây!

Tình-sử ai ghi? chuyện xú nào?
Mộng vàng đôi lứa sẽ ra sao?
Tay nâng trang sách, ta nhìn xuống;
Nàng chợt như tia nắng rụng vào!

Thế-nhập rồi trang sách trắng ngà
Ôi Nàng! sắc giấy hiện màu da.
Đường cong tuyết bút dần thu nhỏ

Nằm gọn trong muôn nét kỷ hà.

Chẳng chút hồ nghi, ta xé đôi

Trang minh họa ấy để về ngôi.

Vì thơ đến lúc nguyên hình mộng,

Uy lực Không-gian đã hết rồi!

Nét vẽ cuồng dăng tóc bạch kim,

Giòng thơ đập loạn tiếng con tim.

Nàng ôi! tình một phương không đáy,

Ta phải làm ra đáy để tìm!

Quên hết ngôn từ, chữ với câu,

Vần phai theo bóng, nét theo màu.

Dư âm Thi Họa riêng còn chút:

Công chúa mười lăm nàng ở đâu?

[Sài Gòn 1967]

Công Chúa Paris

Từ thu về, ngọn gió may
Lướt mũi kim vàng thoăn thoắt.
Xong rồi! Cô thợ khéo tay
Chiếc áo thời trang đã cắt!
Màu chuyển... Đũa tiên vừa đặt
Cây cảnh thôi khoác thanh y.
Tùng phớt, đây từng chỗ ngoặt:
Áo vàng Công chúa Paris.
Khách du có gã tình si
Quyết hái bàn tay Côngchúa.
Ôi, nàng đã thiết triều nghi:
Lộng lẫy ngai vàng lá úa!
Lệnh xuống, bùng lên khúc múa
Trăm ngàn pho tượng hồi sinh;
Nhịp với đồng vườn đá cựa
Mấy mùa vang bóng hiển linh.
Hai mươi thế kỷ nghiêng mình
Hai chục Paris tròn mắt.
Trái tim vàng của Đế-kinh
Họa điệu tình ca khoan nhặt.
Ai bảo đồng kia lạnh ngắt?
Ai rằng đá nọ trơ trơ?
Từ đỉnh ba trăm thước sắt,
Này nghe lòng Tháp vương tở!
Sông Seine vàng lượn đôi bờ
Xuôi xuống vàng Mont-Parnasse
Ngược lên vàng Sacré-Coeur
Tùng bậc từng cung đậm nhạt."
Khắp nẻo vàng thu san sát
Ngai vàng Công-chúa nguy nga.
Vương điện, Hoàng-môn, Đế-các
Chầu quanh... vạn thuở không già.
Khách du soi ngọn Đèn-hoa
Xem mặt Đô-kỳ Ánh-sáng.
Nàng ơi, ngoài trái tim ta,
Còn sính nghi nào xứng đáng?
Nàng ngủ trong lầu Dĩ-vãng

Chỉ thu về mới hiện thân.
Ta, kiếp phi bồng phiêu đảng,
Vì thu đứt ruột bao lần.
Nàng mang vòng ngọc Giai-nhân
Ta có vòng gai Thi-sĩ;
Tìm nhau đã mấy trăm luân
Mới thỏa u hoài vạn kỷ.
Rồi... mỗi lần thu hội ý
Hoa đăng lại vượt trùng dương.
Tháp lại truyền tin báo hỷ:
Cưới nàng Công-chúa Tây-phương.

Còn Đâu Vọng Các

Ôi chùa Phật-Ngọc mái long lanh,
Đất Phật từng gieo hạt ngọc lành!
Du tử dâng hồn lên Vọng-Các
Gương soi chẳng chút úa màu xanh.
Đê mê hài hán bước triều thiên
Nhạc nữ, hoa thân, hay giáng tiên?
Cong vút bàn tay ai mở nhịp:
Cánh Thơ, giàn Nhạc, đêm Hoa-viên.
- Thi sĩ từ đâu tới chốn này?
Tiếng ai vừa cất phới hương say.
- Từ đâu? anh cũng không còn nhớ
Em ạ, chim trời mỗi cánh bay.
Nửa hé vành môi nửa ngập ngừng
Nàng xoay nhịp bước, ngả vòng lưng.
Hỡi ơi đã ngấm men hồ hải
Vào tận vùng cung điện kín bung!
Xiêm áo tần phi gợn ngọc ngà
Lửa thiêu cuồng vọng khắp làn da...
Phút giây nghe trĩu bên lồng ngực
Tiếng thở dài buông, rũ cánh hoa.
Nàng gượng cười, trăng tắt đã lâu,
U cung đòi lại đóa Lan sầu.
Mái đèn con vút tay ai đó?
Ngà ngọc xin đừng hoen lệ châu!
Xứ Thái mây chìm khóa bến mơ
Vàng son thăm thẳm bụi tung mờ.
Còn hương vương giả thom giàn nhạc
Hay cũng tàn theo đêm Hội-Thơ?

[Bangkok 1964]

Còn Nhớ Hay Quên

Em ơi, còn nhớ năm xưa
Đôi ta gỡ nắng guồng mưa dệt Tinh?
Buổi nắng Trấn-Ba Đình, em mệt
Nghỉ bên hồ lau vết mồ hôi
Trong khung tóc liễu rối bời
Má đào hoen phấn thêm tươi lạ lùng.
Mưa chia cách, khăn hồng vò vớ
Thấy tôi về em bỏ đường khâu
Trách rằng: Sao quá đi lâu
Hắn anh còn rẽ vào đâu tìm vắn?
Dứt lời nói, ân cần e lệ
Cúi đầu thêu em khế mỉm cười
Rồi lên giọng hát tuyệt vời
Chỉ kim quăng ném tôi bời một bên...
Em còn nhớ hay quên ngày cũ?
Nắng mưa xưa ấp ủ lòng tôi.
Mấy phen guồng lệ bồi hồi
Gỡ tơ sầu, chẳng sao nguôi lòng này.
Khăn nào quấn thành mây non Tản?
Tay sông Đà chỉ loạn kim rơi...
Một mình riêng nhớ, em ơi,
Biết đâu Nùng Nhị nay trời nắng mưa!

[Sơn Tây 1937]

Con Tàu Say

Tặng Duy-Linh

Khói tuôn mờ trắng đêm sâu
Men từng say một con tàu ngã nghiêng
Lắng tai nhịp sắt liên liền
Đường sương nổi dậy ưu phiền dưới chân
Còi khuya vọng mãi tiếng ngân
Lao đao núi thẳm cây gàn tương tư
Tha phương đã réo mong chờ
Con tàu luân lạc đêm mờ còn say
Rượu ngon chở mấy toa đầy
Bánh xe muôn dặm còn ngậy hương rừng
Giữa đêm cây núi chập chùng
Non sông chính choáng biết dừng nơi nao

Cũng Vì Em

Em cười bảo: "Sao anh nhớ mãi
Tùng chi tiết nhỏ quăng đời xưa?
Vui chuyện sao anh thường nhắc lại
Những lúc em còn tuổi ấu thơ?
Em thì chuyện cũ em quên hết
Vì em độ ấy mới mười hai,
Ngoài sự nô đùa em chẳng biết
Không buồn dĩ vãng mộng tương lai.
Nếu anh, từng ngón tay khoan nhạt,
Chẳng lượm dần bao kỷ niệm xưa
Trong lớp tàn tro ngày đã tắt,
Thì em chẳng nhớ đến bao giờ!"
Ôi Kiều-Thu! hồn em trong sạch
Vui sống yêu đời tuổi trẻ thơ
Ham mê chúng bạn, mê đèn sách
Không chút mây buồn gợn giấc mơ.
Em quên hết? Quên là phải chứ!
Đời em đâu thiếu những êm đềm!
Nhưng kiếp u sầu, tôi gắng giữ
Chút tàn tro ngày sống bên em.
Tôi chẳng bao giờ quên giọng học
Đổ tuyết băng trên mộng hồn tôi
Trong những buổi trưa hè mệt nhọc
Hay lúc tan canh bướm lạc loài.
Tôi nhớ buổi chiều đông mưa gió
Nhà lan vắng vẻ một mình em
Tựa gối hồng thêu say giấc ngủ
Ngoài song dần tỏa bức rèm đêm.
Lá thư gửi bạn đầy mong nhớ
Em để bên giường, chưa viết xong,
Gió chợt thoảng qua rèm, khe mở
Đưa bay tờ giấy đến môi hồng.
Chớm lạnh, giật mình em tỉnh giấc
Bàng hoàng tay giữ bức tiên hoa
Vuốt mớ tóc lơ, em khẽ đọc...
- "Trời, thư ai viết gửi cho ta?"
Lúc ấy ngọn đèn xanh lả lướt

Về hòa theo ngọn gió đưa tin
Trên má đào xinh như bốn cợt
Muôn màu tia sáng mặt mời in...
Ngày tắt nói đêm tàn chẳng lại
Nhưng tôi còn yêu nhớ viễn vông
Ôm khối tình xa xưa mãi mãi
Kiều-Thu em! có hiểu gì không?
Rồi đây em còn nhớ tôi không?
Còn nhớ tôi, khi trên cặp môi hồng
Trên hơi thở hương đưa dài vạn dặm
Và trên giọng hát điên rồ say đắm,
Gió xuân bay dần thổi rụng toi bời
Cánh hoa non ngày thơ ấu mê chơi!
Khi bức rèm tuổi xanh mơ mộng
Đã cuốn dần theo Thời-gian mau chóng
Để lộ màu tươi lộng lẫy không hai!
Khi mớ tóc mun không xòa rủ trên vai
Nhu trước nữa! Khi lòng em thay đổi!
Vì ngày xuân mang luôn hy vọng mới
Cho tâm hồn...
Khi cô bé hôm nay
Chưa một ai ca tụng mê say
Đã trở thành trang thiếu nữ
Có phép thu hồn trong sóng thu tình tứ,
Khi về phong lưu tuyệt sắc của giai nhân
Đã điểm nên tranh đã dệt nên vần
Đã rung nên muôn lời ca điệu hát
Trong lòng kẻ xưa nay lạnh nhạt
Hay vô tình cả với nàng Thơ
Hay chẳng biết văn chương nghệ thuật bao giờ,
Khi ấy, khi đời em đầy mộng tưởng
Nhu thủy trào dâng biển lớn mệnh mông
Đắm đuối trong tương lai những giờ vui sẽ hưởng
Không biết em còn nhớ đến tôi không?
Riêng tôi sống cuộc đời vô vị
Khắc nỗi buồn u ẩn từ lâu.
Tôi ngao ngán thờ ơ, khinh bỉ
Hết!... Không hy vọng chẳng mong cầu.
Ôm khối hận gia đình trĩu nặng
Tôi căm hờn thù ghét hôn nhân
Lang thang sống giữa vùng im lặng

Chuỗi ngày tan tác mảnh phù vân
Cho đến lúc vì em, tôi được
Thấy mùa xuân thoảng vị men say
Tôi khao khát rồi tôi mơ ước
Chén rượu Tương-lai hạnh phúc đầy.
Và rất muốn quên đời dĩ vãng
Để hồn nhiên theo giấc mơ yêu
Như sau trận cuồng phong buổi sáng
Đơn độc thuyền con tạm nghỉ chèo.
Bên bờ ấm áp xuân phơi phới
Sửa mũi bông lau vết phong ba
Đắm thân trúc vào hương nắng mới
Vào sắc mây trên nước la đà.
Nhưng một ngày kia thuyền bỏ bến
Đi tìm giông bão chốn xa xôi
Vì kiếp giang hồ chưa đến hẹn
Nên hưởng êm đềm khoảnh khắc thôi.
Cũng như lúc mảnh hồn trong trắng
Với tình si trao hết cho em
Tôi lại bơ vơ đường quạnh vắng
Chiếc lá khô tàn mặc gió đem.
Ôi, một kẻ đi dầy tuyết vọng
Suốt đời Số-mệnh chẳng buông tha,
Tôi theo đuổi chút gì vang bóng
Yêu vui hồi hộp những ngày qua.
Tôi không quên... dù em chẳng nhớ
Rằng vì em tôi biết yêu đương!
Nếu rồi đây trong đời mưa gió
Một vài tia nắng xé màn sương,
Đem lại cho lòng tôi nguội lạnh.
Hơi tàn dịu ấm của thời xưa;
Nếu trên bước đường xa hiu quạnh
Tôi không ngao ngán tháng năm thừa,
Để gượng sống so dây Thi-nhạc
Cao dăng lời thảm khúc bi ca
Cho rung động Loài Người tẻ bạc...
Cũng vì em, Tình của đôi ta!

[Hà Nội 1936]

Đậm Nhạt

Da thịt đìu hiu rợp bóng mây
Sương lam mờ cỏ gió vàng cây
Song sa nắng xế dần ân ái
Lạnh cả mùa xưa nguyệt Mái Tây
Nẻo gắt chiêm bao nhịp rụng đều
Tâm tư ngỡ chạm bước hài thêu
Tiền thân nửa gối vườn mưa lá
Vết cũ phong sầu đậm nhạt rêu
Tình chũng bơ vơ độc viễn hành
Nàng Thôi thôi đã hết Oanh Oanh
Gót sen chùa cổ đêm trăng ấy
Vọng thấu luân hồi nhạc mỏng manh
Mùa nhớ thương sang mộng nỡ nà
Tinh anh nghìn kiếp thoáng dư ba
Hồn ai xác mới nghe thoi thóp
Vang bóng hài xiêm chuyển thờ da

Dâng Tình

Bốn trời sương lạnh
Đường xanh bóng trắng
Lửa đào lung lay phát phới
Thi nhân ôi xin đừng bước lại
Đây Hàng Châu thường mơ ước đêm hoa đăng
Đêm hoa đăng đường xanh bóng trắng
Đêm hoa đăng đèn quanh lối xóm
Đây cầm ca người mộng gái xưa Kim Lăng
Hãy dừng đây chàng say
Mà điên cuồng lời lả
Đón muôn đời thanh sắc ngã trong vòng tay
Nhịp trúc buông khoan
Sóng tơ dãn chậm
Môi nồng tươi da mịn ấm
Liễu xinh xinh thon dáng liễu cong đôi nét mày
Lũ chúng em chờ Chàng qua chín kiếp
Tình giang hồ phong nhụy vẫn nguyên hương
Rượu dâng nồng đây son phấn mùi phương
Khói lên biếc và đây hồn tứ xứ
Trên cánh nhạc đê mê chàng hãy ngự
Đàn tơ mây theo phách gỗ trầm hương
Nhịp lời ca lời lả bóng Nghê Thường
Âm điệu sẽ ru chàng say đến cuối
Lũ chúng em ca nhi
Đón dâng chàng một buổi
Nỗi yêu mê cuồng dại nén từ lâu
Rồi mai đây chàng rong ruổi
Thuyền buộc sông mưa
Ngựa dừng trăng khuyết
Tình nhân thế chua cay người lịch duyệt
Niềm giang hồ tan tác lệ Giang Châu
Xin bẻ thuyền quay hướng
Xin giục ngựa quay đầu
Về cùng chúng em
Buồng xuân chờ cửa ngõ
Khóm trúc đợi xanh màu
Họp cùng chúng em

Có nàng tiên má hồng nâu
Giúp đôi cánh biếc dâng sâu lên khơi
Hãy dùng dây chàng say ơ
Cùng lặn độn bên trời một lúa
Đêm hoa đăng vắng chàng thoi thóp lửa
Tiếng đàn xênh ròi rạc khúc Thiên Thai
Hãy dùng dây sương gió lạnh bên ngoài